

vidt jeg kan se, end ikke faaet Tid til i Betænkningen at formulere deres Mindretalsgrunde, saa det staar i dette Øjeblik fuldstændig ukendt for mig, og jeg tør antage for andre ærede Medlemmer ogsaa, af hvad Grunde disse 2 særlig jagtvindige Medlemmer have dissenteret fra Loven. Det er endogsaa saadan, at den meget vigtige Forandring, der foreligger i Lovforslagets § 48, som staar i Forbindelse med § 47 — den ærede Justitsminister fremhævede den som den væsentligste Forandring, der var fket — have vi ikke faaet Motiver til, fordi § 48 er end ikke bleven affattet, saaledes som Folketingsudvalget foreslog. Der er kommet en Forandring ind, jeg veed ikke af hvilke Grunde og paa hvilke Betragtninger — Rigsdagstidenden foreligger som sagt ikke — og nu altsaa at skulle votere for, at en Lov forlader Rigsdagen og dette Ting endelig, naar man ikke en Gang kender Forhandlingerne over vigtige Forandringer, som Lovudkastet er undergaaet, forekommer mig dog at være betænkeligt. Som et Bevis paa, hvor lidt garanteret man er, naar en Lov af denne Bestaafenhed skal gaa saa hurtigt gennem et Ting, maa jeg maafte saa Lov til at gøre opmærksom paa og navnlig at gøre den højtærede Minister, som jo synes at ville stille Undringsforslag til 2den Behandling, opmærksom paa, at der er kommet en hel Række forfærdte Henviisninger til Paragrafferne. Den ærede Minister har maafte allerede set det. (Justitsministeren: De ere rettede, som Trykfejl!) Hvis den ærede Formand altsaa er enig i, at vi ved denne Lov, ligesom ved Ølfatten, kunne betragte forfærdte Referencer som Trykfejl, behøver jeg jo ikke at opholde mig længere derved, men det er givet, at Loven i den Form, hvori den foreligger her, kunde umulig blive til Lov, fordi der vilde blive Kejttagelser med Hensyn til adskillige Paragraffer. Dette Ting har ganske vist haft Lovforslaget — eller et nogenlunde lignende Lovforslag — til Behandling i Fjor, og det da nehfatte Udvalg har vistnok arbejdet meget omhyggelig med Loven, men vi maa jo beklage, at nogle af Udvalgets Medlemmer ikke længere sidde i dette Ting, og at navnlig den Mand, der i Fjor var Ørdsfører, ikke længere er til Stede og kan give os Vejledning med Hensyn til Opfattelsen af de ikke ubetydelige og uvæsentlige Forandringer. Lovforslaget har gennemgaaet i det andet Ting. Nu er det jo klart, at hvis dette Lovforslag skal kunne blive til Lov, maatte man vel røndere paa at stille Undringsforslag — forudsat da, at Samlingen skal sluttet den 1ste April, hvad der

jo synes at være almindelig Enighed om — men det synes jo ikke at være den højtærede Justitsministers Mening. Den højtærede Minister vil jo rejse en Konflikt eller en Divergens paa et meget vigtigt Punkt, og at man med den næstsidste Taler (Ogenbøll) skulde kunne troste sig med, at det andet Ting nok vilde give Røb paa dette Punkt, tror jeg rigtig nok vilde være noget for jagtvinst. Det ærede Medlems Ræsonnement var det, at det var jo et saa stort Gode i og for sig ved Lov at saa disse Evangsauktionsforhold ordnede, at det var en Sag, der var imøbeset saa længe, at det var godt, om man kunde saa den Ting ordnet, og derfor kunde man jo nok se at gaa ind paa at lade dette andet Stykke af § 38 falde bort. Ja, men man kan jo ræsonnere ganske naturligt paa en anden Maade, man kan sige med det ærede Medlem: Denne Lov er en udmærket god Lov og et meget væsentligt Fremskridt, og saa er det jo ikke værdt at sætte dette Fremskridt i Fare ved her nu i den 1ste Time at ville gøre saadanne indgribende Forandringer i Loven. Det er jo § 38, andet Stykke, som den ærede Minister mener skal gaa ud, af forskellige Grunde, dels mere formelle, men dels ogsaa Realitetsgrunde. De formelle Grunde skal jeg ikke opholde mig ved. Det er ganske naturligt, naar man behandler Evangsauktionsmaterien, at man saa ogsaa kommer til at tænke paa de Afgifter, der jo spille en meget betydelig Rolle for, hvorledes Røvirenten og Panthaverne kunne og ville stille sig til Auktionen. Altsaa, der er en ligesaa naturlig Forbindelse som den, der har fort til, at der er taget visse Bestemmelser med, der nærmest hørte hjemme i Konkursloven, noget, som den ærede Justitsminister ikke vilde modsætte sig. Men den ærede Minister mente ogsaa, at Bestemmelsen om, at Udløgsstødet kan paa tegnes Udskriften af Auktionsforretningen eller udfærdiges særskilt uden Brug af Stempelapir, og at Salvsprocentafgiften ved Udløgsstødet skal bortfalde, vilde komme til at angaa et meget betydeligt Beløb, at det vilde løbe op til henved 400,000 Kr. (Justitsministeren: Over 400,000 Kr.), men der foreligger jo ingen statistiske Data, vi have ingen Statistik, og jeg maa sige, at jeg ligesom det meget kyndige, baade vel finansielt og juridisk kyndige Medlem, der var Ørdsfører i det andet Ting, Højesteretsassessor Klein, er meget tilbøjelig til at drage denne Opgivelse i Tvivl. Den ærede Minister sagde, at det var Generaldirektoratet for Skattevæsenet, der havde gjort denne Opgivelse, men naar